

Český expert: Klimatičtí alarmisté se svými neustále se stupňujícími požadavky sami zakládají na krach svojí politiky

- CZ24 News | 29. června 2023

EU: Klimatičtí alarmisté se svými neustále se stupňujícími požadavky sami zakládají na krach svojí politiky. Green Deal znamená překročení hranice.

Mnohokrát v dějinách se stalo, že různí jejich hybatelé nejprve úspěšně rozehráli velké partie, aby záhy pohořeli na tom, že neznali míru. V rozhodnou chvíli se nedokázali ovládnout, nedokázali se spokojit s tím, čeho dosáhli. Jejich nezřízené ambice, nenasytnost, nepokora a chiméra neporazitelnosti je přivedly k pádu. Kdo chce víc, víc a víc, nemívá nic.

Domnívám se, že klimatický alarmismus v Evropské unii dospěl se Zeleným údělem právě do takového přelomového momentu. Ze svých starých výhodných a pevných pozic vyrazil za „válečným“ dobrodružstvím, od kterého si slibuje rychlé konečné vítězství. Ve své neotřesitelné sebejistotě si ani nevšiml, na jak tenký led se pustil.

Situace před Zeleným údělem

Připomeňme si, kde byla klimatická politika EU před čtyřmi až pěti lety, tedy v době diskusí předcházejících přijetí Zeleného údělu:

- Unie mířila ke splnění svého záměru snížit do roku 2020 emise skleníkových plynů alespoň o 20 % ve srovnání s rokem 1990 (což se posléze podařilo);
- přijala nový cíl do roku 2030 snížit emise alespoň o 40 % oproti roku 1990 (když se členské státy na tomto cíli v roce 2014 dohodly, tehdejší předseda Komise Barroso to komentoval tak, že „žádný hráč na světě není tak ambiciózní jako EU, pokud jde o snižování emisí skleníkových plynů“);
- byl zde také dlouhodobý cíl, podle kterého měla Unie snížit do roku 2050 emise skleníkových plynů o 80 až 95 % ve srovnání s rokem 1990;
- Unie a všechny její členské státy měly za sebou ratifikaci Pařížské dohody (2015), v rámci které byl jako příspěvek EU nahlášen nejprve právě uvedený cíl 40 %;
- v letech 2018–19 byla přijata řada předpisů EU (většinou novel dřívějších aktů) v oblasti energetiky a klimatu, které přinesly nové ambiciózní normy, směřující ke splnění cíle 40 % – týkalo se to mimo jiné systému obchodování s emisemi, systému sdílení úsilí, podpory obnovitelných zdrojů energie, energetické účinnosti, energetické náročnosti budov a emisních norem pro osobní automobily a dodávky;
- klimatická agenda byla dlouhodobě klíčovým pilířem činnosti EU, stojícím v popředí zájmu unijních institucí;
- v rámci víceletého rozpočtu EU pro období 2014–2020 bylo vyhrazeno na cíle související s klimatem nejméně 20 % výdajů a pro následující roky už se chystalo navýšení na 25 %;
- Unie byla tahounem boje proti klimatickým změnám na mezinárodní scéně;
- ve společnosti sice zjevně nepanovalo nadšení ohledně unijní klimatické politiky a dílčí kroky vyvolávaly kritiku, ale tato politika nenarážela na žádný významný odpor – z čehož vyplývá, že byla občany přinejmenším tolerována, a tedy byla součástí jakéhosi společenského kompromisu.

Řeklo by se, že zastánci klimatické akce v EU měli nejlepší důvody ke spokojenosti. Unie byla jejich

baštou, jejich prodlouženou rukou i celosvětovým „šampiónem“. Na dlouhé roky dopředu se zde vše jevílo být předurčeno v jejich prospěch.

A přece jim to nebylo dost. Opět se potvrdila stará moudrost, že s jídlem roste chuť.

Green Deal jako překročení hranice

Přišlo „horké“ léto a podzim 2018 a následující neméně dramatické měsíce, kdy veřejný prostor ovládly Greta, zvláštní zpráva IPCC ke globálnímu oteplení o 1,5 °C, sdělení Komise *Čistá planeta pro všechny*, vyhlášení klimatické nouze a další události. Najednou jsme se dozvěděli, že toho děláme moc málo a moc pomalu, a jak se prý opovažujeme!

A potom byl nastolen Zelený úděl, který posunul klimatickou akci EU na novou úroveň. Rázem máme k roku 2030 snížit čisté emise (tj. při započítání pohlcení) o 55 % a do roku 2050 se dostat na nulu. Tyto cíle jsou zakotveny do Evropského klimatického zákona, který nám také říká, že přechod ke klimatické neutralitě vyžaduje změny v celém spektru politik a kolektivní úsilí všech odvětví hospodářství a společnosti a že všechny příslušné právní předpisy a politiky Unie musejí být v souladu s plněním tohoto cíle a přispívat k němu. Stávající pravidla, včetně těch přijatých v letech 2018-2019, která se nestačila ani pořádně zaběhnout, jsou velmi výrazně zpřísněna, čemuž mají mimo jiné padnout za oběť klasické automobily. Regulace vstupuje do nových oblastí, jako je uhlíkové clo nebo povinnost náležité péče u větších podniků. Mobilizovány pro účely Zeleného údělu mají být také vzdělávací systémy a kultura.

To vše bude znamenat růst cen zboží i služeb, další tíživou administrativní zátěž pro podnikatele i občany v nejrůznějších oblastech života, omezení mobility, poškození konkurenceschopnosti evropských podniků ve světě, deindustrializaci, nezaměstnanost, snižování životní úrovně, větší a větší zásahy veřejné moci do soukromí, indoktrinaci, převýchovu.

Zdá se, že Zelený úděl znamená překročení hranice. Klimatičtí alarmisté ve své urputnosti a netrpělivosti tentokrát zašli příliš daleko. Ohrožují svobodu, fungování hospodářství, sociální smír i svébytnost členských států a svým apokalyptickým blouzněním, hysterií a moralizováním kazí atmosféru mezi lidmi. Odchýlili se tak od onoho společenského kompromisu, který doposud uskutečňování jejich politiky umožňoval. Tím si ovšem pod sebou sami podřezávají větev.

„Zelená transformace“ musí dříve či později narazit na rozhodný odpor širokých vrstev lidí, který ji smete. Doufejme, že se to projeví především ve volbách, tedy demokratickou obměnou politické reprezentace, a ne masovými nepokoji typu francouzských „žlutých vest“. Otázkou je, kolik do té doby tato politika stihne napáchat škod.

AUTOR: Tomáš Břicháček

[ZDROJ](#)